

Sygn. akt IV KK 718/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **Z. T.**,

skazanego za czyny z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt III K (...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt III K (...), Z. T. został uznany za winnego: ciągu trzech przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu jedną karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.A-C); czynu z art. 18 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II); czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III); czynu z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V); czynu z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI). Powyższe

kary jednostkowe pozbawienia wolności zostały połączone i orzeczono wobec Z. T. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt VII), której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby (pkt VIII) i oddano Z. T. pod dozór kuratora (pkt IX). Ponadto Z. T. został uznany za winnego czynu z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., za który wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt XI) oraz czynu z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za który wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt XII). Powyższe jednostkowe kary grzywny zostały połączone i jako karę łączną wymierzono Z. T. karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł (pkt XIII). Ponadto wyrok Sądu I instancji zawierał rozstrzygnięcie o uniewinnieniu Z. T. od czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt IV) oraz umorzeniu postępowania w stosunku do czynów opisanych w punktach XIII, XIV, XVII i XVIII części wstępnej wyroku (pkt X).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Z. T. i prokuratora, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), w odniesieniu do Z. T., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie z punktu VII dotyczące wymiaru kary łącznej (pkt I.1.), uchylił rozstrzygnięcie z pkt VIII dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary i z pkt IX dotyczącego oddania oskarżonego pod dozór kuratora (pkt I.2.), a ponadto w ramach rozstrzygnięcia z punktu I wyroku Sądu I instancji uznał Z. T. za winnego przestępstwa opisanego w punkcie II i III aktu oskarżenia z tym, że przyjął, iż działał on w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniu takiej samej sposobności, i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; orzekając w zakresie przestępstwa zarzuconego Z. T. w pkt I aktu oskarżenia zmienił kwalifikację prawną przestępstwa opisanego w punkcie I.A. poprzez przyjęcie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.3.); w ramach rozstrzygnięcia z punktu II wyroku Sądu I instancji uznał Z. T. za winnego przestępstwa opisanego w punkcie

IV aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.4.); w ramach rozstrzygnięcia z punktu V wyroku Sądu I instancji zmienił podstawę prawną skazania w ten sposób, że w miejsce art. 13 § 2 k.k. wpisał art. 13 § 1 k.k. oraz podwyższył orzeczoną karę pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.5). W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy (pkt II). Jednocześnie w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności z punktu I.3 oraz z punktu I.4. i I.5. wyroku Sądu odwoławczego oraz z punktów III i VI wyroku Sądu I instancji orzekł wobec Z. T. karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności (pkt III).

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, która została następnie uzupełniona pismem datowanym na 26 lipca 2021 r., w którym sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia. Uzasadniając wniosek obrońca wskazał na rangę i charakter podniesionych zarzutów kasacyjnych, prowadzących do wniosku o wysokim prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji i wydania wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawodawca w art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Uczynił to natomiast Sąd Najwyższy, wielokrotnie podkreślając w orzecznictwie, że można skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). W rezultacie podkreśla się, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa

uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Odnosząc się do stopnia prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji i w konsekwencji uchylenia prawomocnego wyroku skazującego, wydanego wobec Z. T., jak również następczego uniewinnienia go lub umorzenia wobec niego postępowania karnego, Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby takie wysokie prawdopodobieństwo, zbliżone do pewności, oczywistości, zachodziło w tej sprawie. Tymczasem dla zastosowania instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku stopień tego prawdopodobieństwa musi być niemal zbliżony do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). Zarzuty podniesione w kasacji i w piśmie ją uzupełniającym są zarzutami o wysokiej wadze, a ich ewentualne uwzględnienie mogłoby rzeczywiście rzutować na sytuację skazanego Z. T.. Jednakże analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że nie jawią się one jako oczywiście zasadne, skutkujące pewnością co do tego, że konieczne będzie uchylenie prawomocnego wyroku. Wymagają one wnikliwego rozpoznania i szczegółowej analizy, co będzie miało miejsce w ramach rozprawy przed Sądem Najwyższym.

Mając na względzie powyższe uwagi, a także ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku, po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego Z. T., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.